

ZBIÓR OBOWIĄZUJĄCYCH ROZPORZĄDZEŃ

w powiecie Łukowskim.

PRENUMERATA:

Rocznie 24.—mk.
Półrocznie 12.—mk.
Kwartalnie 6.—mk.

Zaprenumerować można

w Sekretarjacie Urzędu Powiatowego
w Łukowie.

OGŁOSZENIA:

Za całą stronę 40 mk.
Za pół strony 20 mk.
Za ćwierć strony 10 mk.

TREŚĆ NUMERU:

- 288 Ustawa z dnia 28 czerwca 1919 r. o ochronie lokatorów.
289 Ustawa z dnia 17 czerwca 1919 r. o spisie oficerów.
290 Ogłoszenie, dotyczące stemplowania pisemnych pokwitowań komornego.
291 Ogłoszenie, dotyczące środków zaradczych w walce z epidemią tyfusu brzuszego, czerwonki, cholery.
292 Ogłoszenie, dotyczące zagubienia karty zwolnienia od wojska.
293 Ogłoszenie, dotyczące zagubienia patentu dystrybucyjnego.
294 Ogłoszenie, dotyczące adresu Urzędu walki z lichwą i spekulacją.
295 Ogłoszenie, dotyczące sprzedaży ruchomości przez licytację.
296 Ogłoszenie, dotyczące treści rozlepianych ogłoszeń.
297 Ogłoszenie, dotyczące zagubienia kwitu.
298 Ogłoszenie, dotyczące Państwowego Biura Odbudowy.
299 Ogłoszenie, dotyczące zagubienia patentu.
300 Ogłoszenie, dotyczące meldowania się osób zajmujących się praktyką felczerską i akuszerską.
301 Zawinięcie o nieprzyjmaniu podań o przyjęcie do Szkoły Realnej im. Tadeusza Kościuszki.

288

USTAWA

z dnia 28 czerwca 1919 r. o ochronie lokatorów.

Zakres zastosowania ustawy.

Art. 1.

Na obszarze b. zaboru rosyjskiego stosują się do najmu mieszkań, poszczególnych części mieszkań, lokali przemysłowych i handlowych, pracowni i sklepów przepisy poniżej wymienione.

Zakaz nieusprawiedliwionego podwyższania komornego.

Art. 2.

Wysokość komornego za mieszkania 1—12-pokojowe nie może przekraczać kwoty, pobieranej w czerwcu 1914 roku.

Art. 3.

1. Za podstawę do oznaczenia podwyżki komornego od mieszkań, składających się najmniej z 3-ch, a najwyżej 6-tu pokoi, służyć ma komorne płacone w czerwcu 1914 roku.

2. Podwyżka nie może przekraczać:

- przy mieszkaniach 3 pokojowych — 10%;
- przy mieszkaniach 4 pokojowych — 15%;
- przy mieszkaniach 5 pokojowych — 20%;
- przy mieszkaniach 6 pokojowych — 25%.

podstawnego komornego.

Art. 4.

1. Za mieszkania, obejmujące od 7 pokoi wzwyż, wolno umówić podwyższenie komornego w stopniu po 5% za każdy pokój ponad 6 pokoi; jednak za całość mieszkania nie wyżej, niż o 50% czynszu, płaconego w czerwcu 1914 roku.

2. Przepisy te odnoszą się również do hoteli, pensjonatów i pokoiumeblowanych.

3. Przepisy te odnoszą się także do najmu lokali na szkoły, z tem jednak, że podwyżka komornego nie może wynosić więcej, niż 25% komornego, płaconego w czerwcu 1914 r.

Art. 5.

1. Przy obliczaniu liczby pokoi (art. 2, 3, 4) nie bierze się w rachubę alków, przedpokoi, korytarzy, łazienek, kuchni, spiżarni i pokoi dla służby.

2. Przy oznaczaniu czynszu obliczonego pierwotnie w rublach 100 rubli — 216 marek — 250 koron.

Art. 6.

1. Za sklepy, pracownie, tudzież lokale przemysłowe i handlowe nie wolno pobierać komornego, podwyższonego więcej, niż o 50% ceny płaconej w czerwcu 1914 roku.

2. Do drobnych pracowni i lokali przemysłowych, wynajmowanych razem z mieszkaniem, używanem osobiście przez właściciela, a 2 pokoi nie przynoszącem, stosują się przepisy ustanowione powyżej dla mieszkań. Lokal sklepowy lub pracownia będą w takim razie liczone za pokoje w miarę tego, ile osobnych pomieszczeń, nie podpadających pod wyjątki artykułu 5, obejmują.

Art. 7.

Za wkłady, które nie są konieczne do utrzymania mieszkania w stanie do użytku zdatnym, a poczynione są na żądanie biorącego w najem, wolno umówić w granicach rzeczywistych wydatków podwyższenie stawek (art. 2, 3, 4 i 6) ponad oznaczoną normę.

Art. 8.

Jeśli wypuszczający w najem dostarcza dla mieszkania opał lub światło z własnych urządzeń centralnych, wynagrodzenie oznacza się osobno wedle rzeczywistych kosztów, przypadających na dane mieszkanie.

Art. 9.

1. Za przedmiot najmu, który biorący w najem w całości lub części odnajmuje dalej bez dostarczania urządzenia domowego, wolno umówić tylko takie komorne, które za całość lub odpowiednią część nie przekracza komornego, opłaconego przez biorącego w najem.

2. Przy odnajmie może być komorne, płacone przez odnajmującego (sublokatora) lub jego poprzednika, podwyższone tylko o ten sam stopień, o który komorne biorącego w najem w sposób ustawą tą dozwolony (art. 2, 3, 4, 6, 7) podwyższonem zostało.

3. Jeżeli biorący w najem dostarczył podnajemcy urządzenia domowego, albo zobowiązał się do innych świadczeń, wówczas za jedne lub drugie wolno umówić tylko odpowiednie godziwe wynagrodzenie. Podwyższenie jest tylko dopuszczalnym, o ile je usprawiedliwiają okoliczności danego wypadku.

Art. 10.

1. Jeżeli wypuszczający w najem po wybuchu wojny zniżył komorne, wolno je podnieść do pierwotnej umownej wysokości, wszelako nie przed upływem czasu oznaczonego, na który пониżenie przyznano. Zniżenie przyznano na czas wojny lub podobnie uważa się w wątpliwości jako udzielone na czas nieoznaczony; można je cofnąć po poprzednim zapowiedzeniu, odpowiadającym zwyczajnemu czasokresowi wypowiedzenia tego mieszkania.

2. Kwota podwyższonego w ten sposób komornego może być podstawą dalszej podwyżki po myśli artykułów 3, 4 i 6.

Art. 11.

1. Jeśli przedmiot najmu w czerwcu 1914 r. nie był wynajęty, wolno przy pierwszym po wejściu w życie tej ustawy wynajęciu umówić tylko takie komorne, jakie odpowiada przeciętnym w chwili najmu płaconym cenom.

2. Do domów, których budowę ukończono po dniu 1 lipca 1919 roku, przepisy tej ustawy nie mają zastosowania. Ceny w nich oznaczone będą na żądanie stron przez urzędy rozjemcze dla spraw najmu z zapewnieniem umiarkowanego dochodu dla właściciela.

3. Ustawa ta nie stosuje się także do budynków, które nabył na własność Skarb Państwa Polskiego. Wszystkie umowy najmu i dzierżawy, odnoszące się do takich budynków i ich przynależności, rozwiązują się z mocy prawa z dniem zawarcia umowy, a biorący w najem winni są za poprzednim ustawowem wypowiedzeniem przedmiot najmu (dzierżawy) opróżnić.

Art. 12.

1. O ile umówione komorne przekracza granice w poprzednich przepisach określone, umowa jest nieważna.

2. Zabronione i nieważne są umowy, w których biorący w najem za to, iż jego poprzednik opuścił przedmiot najmu, lub wogóle bez równowartościowego świadczenia wzajemnego poprzednikowi lub innej osobie coś przyrzeka, dalej umowy, że za pośrednictwo przy najmie ma się uiszczyć wynagrodzenie, przekraczające miarę w takim obrocie przyjętą. To samo odnosi się do umów, w których wypuszczający w najem lub poprzedni lokator wynajem albo ustąpienie praw z wynajmu czynią zawisłymi od zakupu przez nowego lokatora urządzenia lub wogóle wymawiają dla siebie albo dla kogoś innego świadczenia, nie pozostające z umową najmu w bezpośrednim związku.

3. Co wbrew powyższym postanowieniom uiszczono, tego można żądać napowrót z ustawowemi odsetkami. Tego prawa nie można się z góry arkań. Powództwo o to przedawnia się w przeciągu roku.

Ograniczenie prawa wypowiedzenia i przedłużania umów najmu o oznaczonym czasie trwania.

Art. 13.

1. Wypuszczający w najem może wypowiedzieć najem, jak również korzystać z postanowienia artykułu 1737 K. C. o ustaniu najmu bez wypowiedzenia, tylko z ważnych przyczyn.

2. Za ważną przyczynę należy w szczególności uważać:

1) jeżeli biorący w najem zalega z zapłatą komornego po za zwyczajem miejscowym przyjęty lub dotąd jemu udzielany termin dodatkowy;

2) jeżeli biorący w najem nie godzi się na podwyższenie komornego przez ustawą dozwolone (art. 2, 3, 4, 6) lub na podniesienie go do pierwotnej wysokości (art. 10);

3) jeżeli biorący w najem przez uporczywe lub rażące przekraczanie obowiązującego porządku domowego, albo przez swe bezwzględne, nieprzystojne lub wogóle nienależyte zachowania się obrzydza współmieszkańcom pobyt w domu lub porządek w domu ciężko zakłóca; z zachowaniem się biorącego w najem stoi narówni zachowanie się osób przez niego do mieszkania przyjętych, jeżeli biorący w najem temu postępowaniu, choć mu to było możliwe, zaradzić zaniedbał;

4) jeżeli znajdują warunki wcześniejszego rozwiązania umowy najmu z winy najemcy w wypadkach przewidzianych przez Kodeks Cywilny;

5) jeżeli wypuszczający w najem przedmiot najmu, który już przedtem do pomieszczenia robotników lub wogóle pracowników własnego przedsiębiorstwa był przeznaczony, albo służył samemu wypuszczającemu w najem jako sklep lub pracownia, na ten sam cel konieczne i zaraz potrzebuje;

6) jeżeli biorący w najem przedmiot najmu w całości lub częściowo, z urządzeniem lub bez tegoż, oddał komu innemu w podnajem za wynagrodzeniem nadmiernie wysokim w porównaniu z komornem, jakie sam płaci.

3. W razie sporu ma wypuszczający w najem wykazać, że istnieje ważna przyczyna wypowiedzenia. Jeżeli rozwiązanie najmu domagano się z przyczyny, iż najemca wzbraniał się podwyższyć komorne do granicy dozwolonej ustawą (art. 2, 3, 4, 6) lub pierwotną umową (art. 10), a biorący w najem, skoro sąd uzna dopuszczalność podwyższenia, bezzwłocznie oświadczył, że na podwyższenie się godzi, rozwiązanie należy uchylić; obowiązek biorącego w najem do zwrotu mu kosztów sporu zostaje nienaruszony.

Rozstrzygnięcie o dopuszczalności podwyższenia komornego.

Art. 14.

1. Właściwy urząd rozjemczy dla spraw najmu (art. 15) rozstrzyga na wniosek wypuszczającego lub biorącego w najem o tem, czy komorne i inne wynagrodzenia odpowiadają zasadom i granicom w tej ustawie ustalonym.

2. Rozstrzygnięcia te są ostateczne i nie ulegają zaskarżeniu; mogą być jednak na wniosek jednej ze stron w każdej chwili zmienione ze skutecznością dla nowego terminu płatności komornego. Wnioski o zmianę rozstrzygnięcia nie oparte na nowych okolicznościach faktycznych może urząd odrzucić bez rozprawy.

3. Wypuszczającemu w najem lub lokatorowi wolno także inne ze stosunku najmu wytania-

jące się spory poddać rozstrzygnięciu urzędu, który ma postąpić według powyższych zasad.

Urzędy rozjemcze dla spraw najmu.

Art. 15.

1. Urzędy rozjemcze dla spraw najmu będą utworzone w tych miastach i miejscowościach fabrycznych, które przy ostatnim spisie ludności miały ponad 20.000 mieszkańców. W innych gminach można je utworzyć na żądanie, wyrażone uchwałą rady gminnej. W jednej miejscowości można w miarę potrzeby utworzyć kilka urzędów.

2. Koszta połączone z utworzeniem i działalnością urzędów ponosi gmina.

Art 16.

1. Przewodniczącego urzędu i jego zastępcę mianuje, o ile możliwości z pośród osób, mających wykształcenie prawnicze, prezes sądu okręgowego. Resztę członków mianuje tenże prezes na przedstawienie naczelnika (burmistrza) gminy, w której urząd ma siedzibę. Połowa tych członków musi być powołana z pośród mieszkających w gminie właścicieli domów, druga z pośród lokatorów.

2. Urzędy przewodniczącego, zastępcy i członków są honorowe; mają oni jednak prawo do zwrotu wydatków, wyłożonych gotówką; oprócz tego tym, którzy żyją z zarobku, można przyznać wynagrodzenie z funduszów gminnych.

3. Członkowie urzędu składają na ręce prezesa sądu lub sędziego, przez niego wyznaczonego, przyrzeczenie, że będą gorliwie i bezstronnie pełnili swój urząd i dochowają tajemnicy urzędowej.

Art. 17.

Od powołania na członka urzędu wymówić się mogą jedynie: kobiety, duchowni, wojskowi, urzędnicy publiczni, osoby starsze ponad 60 lat, drobni przemysłowcy i żyjący z pracy dziennej albo tygodniowej. O zasadności wymówienia się rozstrzyga ostatecznie władza, która członka mianowała.

Art. 18.

1. Wymawiających się od przyjęcia godności członka urzędu mimo, że ich uchylanie się uznano za nieuzasadnione, należy skazać na grzywnę do wysokości 200 mk. — 300 k.

2. Członków urzędu, którzy bez należytego usprawiedliwienia się na posiedzenia nie przybywają, spóźniają się lub w inny sposób do spełnienia swoich obowiązków urzędowych się uchylają, należy za każdym razem skazać na grzywnę do wysokości 200 mk. względnie k. W razie późniejszego należytego usprawiedliwienia można grzywnę uchylić lub zniżyć. Członków urzędu, którzy staną się winnymi rażącego naruszenia swych obowiązków urzędowych, należy nadto usunąć z urzędu.

3. Rozstrzygnięcia powyższe należą od prezesa sądu okręgowego.

Art. 19.

1. Urząd rozstrzyga po rozprawie ustnej większością głosów w zespołach z trzech członków, w których skład wchodzi: przewodniczący lub zastępca i po jednym ławniku z koła właścicieli domów i lokatorów.

2. Rozstrzygnięcie należy wygotować najdalej do trzech dni na piśmie z krótkim uzasadnieniem i doręczyć na żądanie stronom.

3. Sprawy urzędu są jawne. Na zgodny wniosek stron należy jawność wykluczyć. Publicz-

ne ogłoszenie treści rozprawy nie jawnej jest wzbronione.

Art. 20.

1. Jeśli zażądano rozstrzygnięcia urzędu, wezwie on strony z zagrożeniem, że niestawienie się nie wstrzyma rozprawy ani rozstrzygnięcia. Rozprawę należy przeprowadzić, o ile możliwości, do dni 8 od podania wniosku.

2. Wezwani są obowiązani stawić się osobiście albo wysłać do rozprawy zastępcę ze stanem sprawy zupełnie obeznanego. Strony i ich zastępcy mają zgodnie z prawdą udzielić wyjaśnień przez urząd żądanych.

3. Urząd może przedsięwziąć wszelkie dochodzenia do rozstrzygnięcia potrzebne, w szczególności wezwać i przesłuchać osoby, które wyjaśnień udzielić mogą, jak również zażądać od wypuszczającego w najem wykazania wysokości komornego, pobieranego w czerwcu 1914 r.

4. Powiatowa władza administracyjna, w której okręgu urząd swe czynności sprawuje, winna na wniosek urzędu wymusić karami porządkowymi stawienie się stron i osób dla udzielania wyjaśnień potrzebnych, jako też spełnienia obowiązku udzielania wyjaśnień zgodnych z prawdą.

5. Wszystkie władze i urzędy winny udzielić urzędowi rozjemczemu dla spraw najmu pomocy prawnej.

Art. 21.

1. Jeśli rozstrzygnięcie sporu w całości lub części od ustalenia, czy podwyższenie komornego po myśli artykułów 2, 3, 4, 6, ~~7~~ 1 i 2 jest dopuszczalne, albo czy komorne lub wynagrodzenia innego rodzaju są po myśli artykułów 7, 8 i 9 ust. 3 odpowiednie lub nie, natenczas sąd, jeżeli nie ma jeszcze rozstrzygnięcia urzędu najmu (art. 14) w tym przedmiocie, wstrzyma postępowanie i zażąda takiego rozstrzygnięcia. Po jego nadejściu należy podjąć postępowanie z urzędu.

2. Jeżeli w danej miejscowości niema urzędu najmu, przeprowadza odnośne ustalenia właściwy sąd w toku sporu.

Moratorium mieszkaniowe dla bezrobotnych i rezerwistów armii rosyjskiej.

Art. 22.

1. W sprawach o eksmisję z mieszkań jedno- lub dwuizbowych może sąd z urzędu lub na wniosek pozwanego zawiesić eksmisję na czas do 3-ch miesięcy, o ile takie zawieszenie jest usprawiedliwione położeniem pozwanego, a w szczególności tem, że on z powodu okoliczności od niego niezawisłych pozostaje bez pracy.

2. W tym celu ma sąd prawo zbierać dowody z urzędu. Brak pracy dla pozwanego można stwierdzić przez odpowiednie zaświadczenie właściwego państwowego urzędu pośrednictwa pracy.

3. Udzielając zwłoki, sąd jednocześnie zawiadomi o tem właściwy państwowy urząd pośrednictwa pracy, tudzież zarząd gminy, w której pozwany ma miejsce zamieszkania.

Art. 23.

Pozwany, który na wezwanie państwowego urzędu pośrednictwa pracy nie przyjmie ofiarowanego mu zajęcia — traci prawo do korzystania z moratorium mieszkaniowego.

Art. 24.

1. Osoby, pozostające ongiś w b. armji rosyjskiej, oraz ich rodziny, które, korzystając z postanowień ukazu imiennego z 13 września 1914 r., Zb. Pr. i Rozp. Nr. 258 z 18 września 1914 poz.

2383, o ulgach w sprawach cywilnych i karnych dla osób, pozostających w czynnej armji i flocie, zatrzymały dotychczasowe swe mieszkanie, a nie płacą pomornego, nie mogą na tej zasadzie (art. 13 ust. 2 p. 1) być usunięte z tych mieszkań, jeżeli — w braku innej umowy — będą opłacały komorne bieżące przynajmniej od dnia 1 października 1919 r. począwszy. Po za tym wyjątkiem stosują się do tych osób i rodzin przepisy niniejszej ustawy w szczególności o moratorium dla pozostających bez pracy.

2. Komorne zaległe po dzień 30 września r. b. włącznie, należne od osób i rodzin, określonych w ustępie 1, nie może być przedmiotem powództwa, o ile chodzi o mieszkania jedno- lub dwuizbowe; jeżeli zaś idzie o mieszkanie większe i zachodzą okoliczności godne uwzględnienia, może sąd kwotę zaległego komornego zniżyć aż do połowy. Ulgi powyższe nie mają atoli zastosowania, jeżeli biorący w najem lub jego rodzina z podnajmu mieszkania pobierali stosunkowo znaczny dochód, sami zaś komornego przynajmniej w miarę możliwości nie płacili.

3. Postanowienie ustępów 1 i 2 nie stosują się do spraw prawomocnie osądzonych i do eksmisji już dokonanych:

Postanowienie karne.

Art. 25.

1. Kto celeni obejścia lub udaremnienia postanowień tej ustawy przytacza nieprawdę lub prawdę ~~w inny sposób~~ w inny sposób postanowienia te obejść się stara, do takiego postępowania nakłania lub jest przy tem pomocnym, karany będzie przez administracyjną władzę powiatową, a tam, gdzie istnieje rządowa władza policyjna przez tę władzę — grzywną do wysokości 10.000 marek lub 15.000 koron, albo aresztem do 6-ciu miesięcy. Obie te kary można nałożyć równocześnie.

2. Żądanie — wymawianie sobie i pobieranie komornego lub innych wynagrodzeń albo świadczeń ponad normy w tej ustawie ustalone podlega ukaraniu wedle przepisów o zwalczaniu lichwy wojennej.

Uwolnienie od należytości.

Art. 26.

1. Postępowanie przed urzędami rozjemczemi dla spraw najmu wolne jest od opłaty należytości i stempł.

2. Korrespondencja urzędów ze wszystkimi władzami nie podlega opłacie pocztowej.

Postanowienie przejściowe.

Art. 27.

1. Ustawa ta wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc:

1) dekret w przedmiocie przepisów tymczasowych o moratorium mieszkaniowem dla pozostających bez pracy z 19 grudnia 1918 r. poz. 62 Nr. 20 Dz. p. p. P.

2) postanowieniu artykułów 1 do 7 i 20 do 27 dekretu o ochronie lokatorów i zapobieganiu brakowi mieszkań z 16 stycznia 1919 r. poz. 116 Nr. 8 Dz. p. p. P. W tytule tego dekretu odpaść mają wyrazy „o ochronie lokatorów i”.

Art. 28.

Jeżeli wynagrodzenie za najem lub podnajem (komorne) umówione przed dniem wejścia w życie tej ustawy, przekracza granice wedle art. 2,

3, 4, 6 i 9 ust. 1 i 2 dopuszczalne, lub też jeśli w przypadku art. 11 ust. 1 komorne przed tym dniem umówione przechodzi miarę tamże zakreśloną wolno biorącemu w najem (podnajemcy) w urzędzie rozjemczym dla spraw najmu żądać zniżenia komornego do odpowiedniej wysokości ze skutecznością dla najbliższego terminu płatności komornego.

Art. 29.

Przepisy art. 12-go stosują się także do umów, zawartych przed ogłoszeniem tej ustawy, ale w tym dniu jeszcze wcale nie, albo nie całkowicie wykonanych.

Art. 30.

Przepisy art. 13 stosują się także do sporów o rozwiązanie najmu i podnajmu, które już sądownie wytoczone zostały, ale w pierwszej instancji nie zostały jeszcze osądzone.

Art. 31.

Wymówienia sklepów, pensjonatów, hoteli w szczególności i innych lokali, do których przepisy dekretu z dnia 16 stycznia 1919 r. nie miały zastosowania, uczynione przed ogłoszeniem ustawy niniejszej, są nieważne i bezskuteczne.

Art. 32.

Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrom Sprawiedliwości i Zdrowia Publicznego.

Marszałek:

(—) Trampczyński.

Prezydent Ministrów:
w/z.

(—) S. Wojciechowski.

Minister Sprawiedliwości:

(—) Supiński.

Minister Zdrowia:

w/z.

(—) W. Chodźko.

289

U S T A W A

z dnia 17 czerwca 1919 r. o spisie oficerów.

Art. 1.

Wszyscy obywatele Państwa Polskiego, narodowości polskiej, posiadający stopnie oficerskie, bez względu na to w jakiej armji obcej lub polskiej formacji wojskowej te uzyskali, podlegają na zarządzenie Ministerstwa Spraw Wojskowych obowiązkowi zgłoszenia się.

Art. 2.

Spis obejmuje oficerów zawodowych, rezerwowych, względnie zapasowych, postawionych w stan spoczynku lub w stan rozporządzalności objąć on może także i tych, którzy poprzednio nie zostali do wojska polskiego przyjęci dla braku ogólnego cenzusu wykształcenia.

Art. 3. Zarządzenie zgłoszenia się może się rozciągnąć na wszystkich oficerów wymienionych w art. 1 i 2, którzy nie przekroczyli 60 lat życia w tym roku kalendarzowym, w którym spis zarządzone.

Art. 4. Oficerowie, zapisani zgodnie z art. 1, 2 i 3 niniejszej ustawy, mogą być w miarę potrzeby uzupełnienia korpusu oficerskiego powołani do czynnej służby na czas wojny rozkazem Ministra Spraw Wojskowych, który określi ilość roczników, powołać się mających, i kolejność ich powołania. Przepisy ogólne w wojsku polskim

obowiązujące unormują dalszy przebieg służby oficerów, do czynnej służby powołanych.

Art. 5. Winni niezgłoszenia się do spisu lub nieusłuchania rozkazu Ministra Spraw Wojskowych objęcia stanowiska służbowego bez dostatecznego uzasadnienia karani będą przez powszechne sądy karne więzieniem do lat 2-ch, zaś na obszarze, na którym obowiązuje kodeks karny austriacki, aresztem ścisłym do lat 2-ch.

Zasądzenie powoduje utratę wszelkich praw i przywilejów, płynących z poprzednio uzyskanego stopnia oficerskiego.

Art. 6. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wojskowych.

Art. 7. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:

Trąmpczyński

Prezydent Ministrów:

w. z. S. Wojciechowski.

Minister Spraw Wojskowych:

J. Leśniewski.

(Dz. Praw № 50 z d. 25 czerwca 1919 r., pozycja 323).

290

Ogłoszenie

dotyczące stemplowania pisemnych pokwitowań komornego.

Pragnąc zwrócić uwagę szerokich sfer publiczności na obowiązek stemplowania pisemnych pokwitowań komornego, Biuro Prasowe Ministerstwa Skarbu komunikuje, że w myśl poz. 16-a taryfy stempłowej (Dz. rozp. b. Gen. Gubern. warsz. Nr. 40 poz. 127), pisemne pokwitowania komornego winny być ostemplowane przy sumie ponad 5 mk. do 100 mk. marką stempłową na 10 fen., przy sumie zaś ponad 109 mk., marką stempłową na 20 fen.

Uchylenie się od obowiązku stemplowania naraża Skarb Państwa na straty a winnego na dotkliwą karę (25 krotna kwota opłaty stempłowej).

Łuków, d. 14 lipca 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

(—) Łopuski.

291

Ogłoszenie

dotyczące środków zaradczych w walce z epidemią tyfusu brzuszego, czerwonki, cholery.

Wobec możliwości rozwinienia się tyfusu brzuszego, czerwonki, cholery—poleca się:

Unikać picia surowej wody, mleka nieprzepracowanego, jedzenia surowych owoców, zabrudzonego chleba, bułek i innych produktów.

Poleca się właścicielom nieruchomości doprowadzić do należytego porządku:

1) studnie (cembryka całe, bez szczelin, spadki od studni, przykrycia do studni, pompy, wiadra do czerpania wody).

2) Ustępny, śmietniki, doły do pomij.

3) Rynsztoki, ścieki powinny być raz w tygodniu wysypywane wapnem.

Wszelkie sprzedawane w sklepach spożywczych produkty spożywcze powinny być zabezpieczone od much (siatkami drucianymi, czystym płótnem, muslinem) sprzedający produkty spożywcze powinny być w białych fartuchach.

Sprzedający wodę sodową, gazową, lemo-

niady, piwo, obowiązani mieć płuczki do mycia szklanek.

Niestosujący się do powyższego będą pociągani do kary.

Powiatowy Urząd Zdrowia

(—) Dr. Horoszewicz.

Łuków, d. 9 lipca 1919 r.

292

Ogłoszenie

dotyczące zagubienia karty zwolnienia od wojska.

Mieszkaniec wsi Wiśniówka gm. Mysłów, Michalski Władysław syn Tadeusza i Marjanny, urodzony w dniu 24 marca 1896 w Wiśniówce gm. Mysłów, zgubił w dniu 3 czerwca 1919 r. w Zelechowie kartę zwolnienia od wojska L. 768 wystawioną przez Komisję Poborową w Łukowie w dniu 1 maja 1919 r.

Kartę powyższą unieważnia się. Odsłone wiadomości należy skierować do Urzędu Powiatowego w Łukowie, wydział II.

Łuków, d. 12 lipca 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.

(—) Panglisz.

293

Ogłoszenie

dotyczące zagubienia patentu dystrybucyjnego.

Kaczyński Stanisław ze wsi Odziemkówka gm. Miastków zgubił patent dystrybucyjny, wydany przez Inspektorat Skarbowy w Łukowie na imię Grodzkiego Ludwika z Odziemkówki.

Łuków, d. 22 lipca 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.

(—) Panglisz.

294

Ogłoszenie

dotyczące adresu Urzędu walki z lichwą i spekulacją.

Urząd walki z lichwą i spekulacją na pow. Łukowski i Radzyński, mieści się w Łukowie przy ul. Siedleckiej pod Nr. 39.

Łuków, d. 16 lipca 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.

(—) Panglisz.

295

Ogłoszenie

dotyczące sprzedaży ruchomości przez licytację.

Komornik przy Sądzie Okręgowym w Siedlcach, rewiru Łukowskiego, Telesfor Górczyński, w Łukowie zamieszkały, ogłasza, że w dniu 1 sierpnia 1919 roku od godz. 10 z rana w Radoryżu Kościelnym odbędzie się sprzedaż przez licytację ruchomości, a mianowicie: inwentarza żywego i martwego, pozostałego po zmarłym księdzu Józefie Szyszko z Radoryża, ocenionych na 4755 mk.

Łuków, 16 lipca 1919 r.

Komornik Górczyński.

296

Ogłoszenie

dotyczące treści rozlepianych ogłoszeń.

Niniejszym podaję do wiadomości rozporządzenie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że treści rozlepianych ogłoszeń w miejscach publicznych winna być dostępna dla wszystkich mieszkańców oraz funkcjonariuszów władzy. Z tych więc względów na wszelkich ogłoszeniach powyższych musi być uwzględniony, oprócz napisów żargonowych, również tekst polski, przytem tekst polski winien być na pierwszym miejscu i tych samych rozmiarów, co tekst obcy.

Zaznaczam jednak wyraźnie, iż zakaz dotyczy nie drukowania wogóle ogłoszeń w żydowskim języku wyłącznie, lecz rozlepiania takich ogłoszeń na ulicach miasta.

Jednocześnie nadmieniam, że w identycznej sprawie, dotyczącej napisów na filmach kinematograficznych, Minister Spraw Wewnętrznych wydał dnia 12 lutego 1919 r. rozporządzenie, ogłoszone w Nr. 12 „Dziennika Urzędowego M. S. W.”, w myśl którego obrazy świetlne, przeznaczone do publicznej produkcji i zawierające napisy nie-polskie, winny mieć przed tekstem obcym tekst w języku polskim.

Łuków, d. 19 lipca 1919 r.

Powiatowy Komisarz Rządowy

w z.

(—) Panglisz.

297

Ogłoszenie

dotyczące zagubienia kwitu.

Zgubiono kwit № 90 P. K. R. D., wydany Władysławowi Siemionkowi z Krynki, gm. Dąbie.

Kto ten kwit znajdzie, winien takowy przestać do Powiatowej Komisji Rozdziału Drzewa, do Państwowego Biura Odbudowy w Łukowie, ul. Stodolna № 4. Ktoby za tym kwitem zgłosił się do Nadleśnictwa w Kryńszczaku lub też w czwartek w Trzaskońcu i pragnął otrzymać drzewo zamiast właściciela kwitu, ten podlegnie karze według surowości prawa.

Łuków, d. 3 lipca 1919 r.

p. o. Kierownika Biura Odbudowy
w Łukowie

(—) Wiktor Szrajber.

298

Ogłoszenie

dotyczące Państwowego Biura Odbudowy.

Państwowe Biuro Odbudowy podaje do wiadomości potrzebującym drzewa na budowę, reperację i opał, aby się zwracali, o ile są poszkodowani przez działania wojenne jedynie do swej Rady Gminnej lub Miejskiej, nie zaś do P. B. O. na Stodolnej w Łukowie.

P. B. O. petentów takich nie przyjmuje i nie załatwia, a wystawione asygnaty na przyznane im przez Powiatową Komisję Rozdziału Drzewa materiały budowlane, przesyła do odnośnego Magistratu lub Wójta.

O drzewo potrzebne z innych powodów t. j. starość budynku, pożar, na nowe budynki lub reperację t. p. należy zwracać się z zaświadczeniem prawdziwości potrzeby przez Magistrat lub Urząd Gminny do Nadleśnictwa.

O drzewo potrzebne na budowę szkół, domów ludowych, strażnic pożarnych, kościołów, kaplic i t. p. budynków o charakterze publicznym, należy się zwracać również z zaświadczeniem swej władzy do okręgowego Zarządu Dóbr Państwowych w Siedlcach.

O drzewo na opał również z zaświadczeniem Magistratu lub Urzędu Gminnego—do Nadleśnictwa Łukowskiego w Kryńszczaku.

Łuków, d. 9 lipca 1919 r.

p. o. Kierownika Biura Odbudowy
w Łukowie

(—) Wiktor Szrajber.

299

Ogłoszenie

dotyczące zagubienia patentu.

Zgubiono patent IV kat. na 1919 r. Nr 14 kl. m. III na sprzedaż papierosów i tytoniu, wydany przez inspektora Skarbowego w Łukowie dn. 19/VII 1918 r. na imię Gecela Ausszmicera ze Stoczka.

Łuków, d. 18 lipca 1919 r.

300

Ogłoszenie

dotyczące meldowania się osób zajmujących się praktyką felczerską i akuszerską.

Wszystkie osoby zajmujące się praktyką felczerską i akuszerską, t. j. pp. felczerzy, akuszerki (babki) winny natychmiast zgłosić się do Powiatowego Urzędu Zdrowia w Łukowie, ul. Komisarza (Szpitalna) Nr. 3 w godzinach od 8 r. do 3 po poł. z odnośnymi dokumentami uprawniającymi do zajmowania się praktyką celem zarejestrowania tychże.

Łuków, d. 13 lipca 1919 r.

Powiatowy Urząd Zdrowia.

(—) Dr. Horoszewicz.

301

Zawiadomienie

o nie przyjmowaniu podań o przyjęcie do Szkoły Realnej im. Tadeusza Kościuszki.

Niniejszym zawiadamiam rodziców i opiekunów, że w Łukowskiej Szkole Realnej imienia Tadeusza Kościuszki z powodu wypełnienia klas w roku bieżącym egzaminy powakacyjne dla nowowstępujących zarządzane nie będą, jako też podania o przyjęcie do szkoły nie będą uwzględniane.

Łuków, d. 19 lipca 1919 r.

Dyrektor Łukowskiej Szkoły
Realnej imienia T. Kościuszki

(—) B. Przedpełski.